

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

plenam concilio satisfactionē praeſtitam permanſit. Deinde autem miſi, quos diximus, oratores Romam contendere, perueniſſentq; ad vallem Tridentinam, eiusque oppidum: Albertus illarum partium nobilis adoleſcens cum armata cohorte irruiſit ſuper inermes: Cecidit, cepit, vinxit. Sic enim Henricus ſenior per epiſtolas, queruloſas iuſſit circumferri, agebat apud conſentaneos: circumuentum ſe ac vi coactum, dimiſſe imperium, non ſua ſponte: proinde qui ſacramentorum ſent memores iniuriam eius vindicaturi adeſſent. Conſtantiensis epiſcopus cum ſuo comitatu diuerſo itinere ingrediens, auxilio Mathildis comitiſſae peruenit ad Vrbem: Omnia penē itinera Henricus ſenior curauit aſſeruari. Otto Bambergensis epiſcopus, quod idem Albertus victor eius eſſet miles, retrō dimittitur, cuius etiam interuentu Bruno Treuerensis & Wiggerbertus comes, cum mandatis conueniendi ſeniores Henricum, eiſq; ſatisfaciendi, relaxantur. Sed Welfus dux Bauariae hac ventus, magna ſuorum manu cōtendit Tridentum, epiſcopum loci, quem ciues reprobauerunt, inuehens, & violentos illos ita comprimens, vt laxatis, quos tenebant, ceptiuis, nudis pedibus veniam factorum precarentur. Comes qui tum ab initio Quadrageſimae in Dominica luxit paſſionē, mala multa praſagiebat. In Elſatia ſe cōmouere nonnulli, qui iuniori Henrico male uelant.

CAPVT XXII.

Henricus ſenior denuō ſibi partes cōciliabat, epiſcopum Leodiensem, ducem Lotharingiae Henricum, Coloniam, Iuliacum, Bonnam, quae & Verulamiae vrbes: ſed inter hac intrepidus filius, Paſcha Leodiensem lebrare conſtituit, vt patris molitiones rumperet: In conuentum principibus indicit, Colonia demorantibus

qui hostilia sensere. Ipse rex iam Aquisgrani agens in die Dominicae cenae, praemisit trecentos equites, qui occupato ponte transitum praeberent super Mosam: Idem praesentens Henricus dux Lotharingiae, praemisit & ille validiorem manum: Congrediuntur, de occupando ponte contententes: & instituta dimicatione, regij repelluntur: Aditus regi praeccluditur: Cadunt multi, dum pugnant pertinaciter: Alij in profluentem impelluntur. Hac re permotus rex, curiam transfert in Bonnam: ibique Henricum Lotharingum maiestatis reum ductu priuat, bellumque parat Lotharingiae. Henricus autem tempore Coloniam communiuit, archiepiscopo propulso: valla & propugnacula firmavit: Quibus ex sententia constitutis, Leodium se transfert, idem ibi quoque moliturus. Interim rex Coloniam medio ieiunio obsidet: sed casso labore teritur. Fiunt sub muris leuia praelia: sed ciuitas obfirmata non capitur. Senior autem Henricus, literas cum nuncijs mittit principibus regni in castris apud Coloniam, sub hac forma: Henricus Romanorum Imperator Augustus: Episcopis, ducibus, marchionibus, comitibus, ceterisque regni principibus, Gratiam & dilectionem dignantibus eam recipere. Conquerimur Deo omnipotenti, & Domina sancta Maria, & beato Petro apostolorum principi patrono nostro, & vobis principibus omnibus, quod iniuste, crudeliter, inhumane, in illa fide, de qua dubitare non debueramus, tractati sumus: & tam honore regni, quam praedijs & omnibus quae habebamus, contra diuinum & humanum ius, ad infamiam & improprium regni, ita expoliati sumus, ut nihil nobis praeter solam vitam sit relictum: Vbi cum ferme omnes essetis, magna pars vestri visa est dolere & tristari: sed prohdolor nihil nobis contulit ve-

stra tristitia, quin de nobis sibi satisfaceret voluntas inimicorum nostrorum odiosa. Et quia cum consilio & rogatu filij nostri, fide & securitate vita & honoris nostri ab eo accepta, primum fidutialiter & desideranter in presentiam legati Romani & principum tenderemus, in eorum ordinatione ageremus, tam de statu ecclesie & honore regni, quam de salute anime nostre: Ipse non est veritus in hac voluntate & obedientia nos contra datam fidem capere, & vsque ad articulum ferme mortis ducere: Non ausi sumus illi nos ita credere, ut iniurijs & contumelijs nos pro voluntate sua, sicut prius, afficiat. Quapropter multum rogamus vos & obnixè precamur, ut pro timore Dei, & honore regni, & honestate vestra, dignemini studere, quomodo de iniuria in oculis vestris nobis illata, per vos possimus recuperare iustitiam: Nos quoque pro consilio vestro & aliorum, qui nos odio non habent, religiosorum virorum, parati sumus tam filio nostro, si in aliquo eum offendimus, quam alicui in regno libenter emendare. Prater ea, sicut Domino papa in presentia legati sui & vestra, obedire parati fuimus, ita & nunc parati sumus ei omnem debitam reuerentiam & obedientiam sincero corde & deuotione presentialiter exhibere: & tam consilio vestro, quam spiritualis patris nostri Hugonis abbatis Cluniacensis, aliorumque religiosorum virorum, de statu ecclesie & honore regni, quantum in nobis est, disponere. Cum ergo ad hac omnia parati simus, rogamus vos & obnixè precamur, quatenus pro Deo & honore regni & vestra, instanti moneatis filium nostrum, ut secundum prefatam sententiam nulla ei aduersum nos residua sit occasio: amodo desistat nos & fideles nostros persequi, & quietè pacificeque vivere permittat, ut supradicta int-

grè cur
rogam
commi
deles n
uina le
cupisce
apud q
io, ad
ficem,
nendu

Po
li
oribus
dit, Re
tritem
burgen
to, suo
tem ma
amos
tam di
except
pinis,
solitud
sue in
ciente
eius de
tatem
schism
ratorē
mus, ca
gimus.

grè cum tranquillitate perficiantur : Quod si noluerit, rogamus vos per auctoritatem Romanæ ecclesiæ, cui nos committimus, & per honorem regni, nè super nos & fideles nostros veniatis: quia manifestum est, eum nõ diuina legis zelo, vel Romanæ ecclesiæ dilectione, sed concupiscentia regni, patre iniuste priuato, hoc incepisse: apud quem si interpellatio vestra, nullaq; alia interuentio, ad præsens prodesse poterit, appellamus Rom. pontificem, & sanctam Romanam sedem & ecclesiam. Ponendū fuit in sua forma literarū exemplar ad fidem.

CAPVT XXIII.

POST lectas coram multitudine, tam has, quàm alias literas, parum verbis, nihil autem intentione à prioribus discrepantes, quas ad filium Hēricum regem dedit, Rex ex primatum consilio legationem vicariā patri remisit: quam tamen prius promulgari, per Magdeburgensem archiepiscopum Henricum iussit: & hoc factū, suorum in se animos valde confirmauit. Erant autem mandata huiusmodi: Post inueteratam circiter annos quadraginta discissionem Imperij Romani, quæ tam diuinæ, quàm humanas iam penè leges aboleuit, & exceptis mortibus omnimodis, sacrilegijs, periurijs, rapinis, & incendijs, ipsum regem nostrum non tantum in solitudinem, sed etiam ad apostasiam à catholica fide, suæ in ipsum paganismum propemodum redegit: respiciente tandem ecclesiam suam diuina clementia, nos eiusdem Christi sponsæ filij, per Spiritum sanctū in unitatem fidei æquanimis, respuimus ipsum incorrigibile schismatū illorū caput, Henricū scilicet quoddam Imperatorē, zelo Dei & apostolicæ fidei obediētia abdicauimus, catholicū nobis, licet ipsius de semine natū regē elegimus: cuius regni principiū, sui finē esse cōspiciens, etiā

X 4 ipse